

Lyng, ikke grund til nervøsitet, eftersom der var lagt et klart program for udredninger og drøftelser, accepteret af alle regeringerne. En anden nordmand, regeringskoalitionens fælles parlamentariske ordfører, venstrelederen Bent Røiseland, svarede, at tidspunktet for den endelige afgørelse afhæng af danskernes stilling til landbrugs- og fiskeriproblemerne.

Også Aksel Larsen ønskede stærkere tempo. Det var ikke nok, at toget var på skinnerne. Det afgørende var heller ikke, om der var nogen køreplan eller ej. „Det afhænger jo af, om de, som styrer lokomotivet, om de, som passer signalerne, vil overholde køreplanen, eller om lokomotivet har den fornødne trækraft.“ Det afgørende var, om der hos regeringerne fandtes en fast vilje til at handle. Derfor håbede han, at „Nordisk Råd fra denne session vil sige til regeringerne, at vor tålmodighed er snart opbrugt“.

Arbeiderpartimedlemmet Ragnar Christiansen, Norge, havde vanskeligt ved at forson sig „med det bedagelige tempo som den norske utenriksminister syntes å være innstilt på.“ Han syntes heller ikke, at statsminister Baunsgaard havde ret meget af „det gå-på-humør som preget hans Oslo-initiativ.“ Også sine landsmænd fra Venstre og Kristeligt Folkeparti, Røiseland og Korvald, fandt han for passive. Selv var han overbevist om, at et udvidet økonomisk samarbejde ville skabe øgede muligheder. „Norden er ikke så stort om vi bare teller hoder, men Norden utgjør et område med et økonomisk nivå som skaffer det en økonomisk maktposisjon om landene opptre samlet.“

*Baunsgaard ønsker politisk beslutning i 1969.*

En række af de ledende ministre gjorde rede for regeringernes syn.

Efter velkomsttale og oversigtscauseri af den svenske statsminister Tage Erlander erklærede statsminister Hilmar Baunsgaard sin enighed med dem, der fremhævede betydningen af, at dynamikken i samarbejdet opretholdes. Han nærede tillid til, at der til 15. juli kunne foreligge et enigt traktatudkast. Fasen indtil dette tidspunkt måtte dog ikke blot betragtes som en ny serie undersøgelser. „Der er tale om en forhandling mellem statsministrene og regeringsekspertter på

grundlag af det nu tilvejebragte materiale. Yderligere undersøgelser efter den 15. juli skulle herefter ikke være påkrævet. Sådanne undersøgelser ville uundgåeligt rejse tvivl om den politiske vilje til at træffe de nødvendige afgørelser.“ Han understregede i fortsættelse heraf, at man fra dansk side måtte tillægge det afgørende vægt, at man i efteråret 1969 på politisk niveau tog skridt henimod en definitiv beslutning. Noget sådant ville „være af væsentlig betydning for det nordiske samarbejde og offentlighedens tiltro til den politiske vilje til at bringe vore lande sammen.“

*Borten om helhedsløsningens nødvendighed*

Norges statsminister, Per Borten af Senterpartiet, pegede på, at de nordiske lande hidtil havde haft gode erfaringer af deres samarbejde. Noget af forklaringen herpå var efter hans mening, at dette „stort sett har utviklet seg etter de små skritts metode. Etter hvert er det blitt mange slike små skritt — og man er på denne måten nådd ganske langt på en rekke områder. Man kan sikkert også komme betydelig lenger ad den pragmatiske linje.“ Men, indrømmede Per Borten, „det finnes også enkelte felter hvor denne metode ikke er like egnet fordi landene har forskjellige og til dels motstridende interesser. Her er det vanskelig å gjøre vissentlige fremskritt uten at man tar disse felter med i en stor samlet løsning.“ Hidtil har man søgt at tilstræbe balance mellem fordele og ulemper næring for næring. „Det har vi prøvd gjennom flere år, men det har vist seg vanskeleg å få det til.“ Derfor er det, at man har forsøgt at udvide samarbejdet ved at inddrage flere områder. Men dette kræver grundige udredninger. Man må vide konkret, hvad man tager stilling til. Det nytter kun lidt med principerklæringer og principvedtagelser.

Statsminister Borten fandt, at der med den foreløbige rapport fra januar var skabt et godt arbejdsgrundlag for videre udredninger og forhandlinger. Særlig betydningsfuldt var det, efter hans mening, at rapporten kunne danne grundlag for en debat i Nordisk Råd. „Denne debatt vil gi regjeringene en verdifull veiledning for hvordan videre utredninger og forhandlinger bør drives, og hvor høyt målsetningene bør settes. Statsministrene har ikke villet gi Embets-